Overview

The גמרא asks why the חייב is עני\ בעה"ב; since either the גמרא א הנחה עקירה עקירה א הנחה משנה; since either the משנה, there should be no מיוב חיוב, there should be no משנה, there a place of ד' על ד' is required for an עקירה will explain why the עקירה assumes that a place of ד' על ד' is required for an עקירה עקירה. הנחה היי עקירה בין על ד' מור ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' עקירה בין מור ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' עקירה בין מור ד' על ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' עקירה בין מור ד' על ד' על ד' על ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' על ד' מור ד' עקירה בין מור ד' על ד' על ד' על ד' על ד' ד' על ד' על ד' מור ד' על ד' על ד' בין מור ד' על ד' מור ד' על ד' בין על ד' בין על ד' על

תוספות gives two explanations: 1) That we derive it from the משכן, 2) that we learn it from a פסוק.

'ד מעל מקום מעל עקירה והנחה בעינן עקירה - But we require an עקירה and a from a place that is four טפחים by four טפחים. 1

תוספות unasked question is: why does the גמרא assume that a place of ד' על ד' is required for an אקירה and a הנחה? תוספות replies:

ר"ת – אומר ר"ת says

'דאין רגילות להניח החפץ בפחות מד' – that since it is not customary to place an article on a place that is less than four שפחים (because it may fall, etc.),

וכך הי' מסתמא במשכך — and therefore presumably that is the way that it was in the , that they placed objects only on a place that is 'ד' , and since we learn out all מקום ד' , therefore an עקירה or a הנחה has to be on a משכן שנו ל ד' just as it was in the משכן.

ועוד אומר ר"יי – and furthermore says רבינו יצחק, another reason why the גמרא, assumes that we need a מקום ד' על ד', is that we learn it out from a פסוק.

אל יצא איש ממקומו – that the פסוק אל ממקומו אל which literally means "no man leave his place, 2

במי דקאי אחפץ - also means that we are referring (with the word ממקומו) to the object, not only to the person, as in the literal meaning.

ממקומו של חפץ – as if to say that the word ממקומו, means from the place of the object,

מס' עירובין (פּ"א יז,ב) גמרא גמרא ותרבין הסוק in מס' עירובין ווּ פּסוק in גמרא וווידי interprets this מס' עירובין (פּ"א יז,ב). which literally mean "no one should leave from his place", should be understood as if it was written אל יוציא, do not take out an object from its place,

אף על גב דפשטיה דקרא – even though that the simple reading of the פסוק – the word ממקומו refers to the place of the man,

-

¹ A אפת is approximately 3 to 4 inches

² The פסוק ייאל יצא איש ממקומוי may be understood in its literal meaning that "no man shall *leave his* place" meaning, as תחום שבת will say, that he should not leave his די אמות (if he traveled a תחום שבת, he may only stay in the די אמות the end of the תוספות ב, א דייה יציאות (הבי). See (מחום for a different reading of the פסוק.

דהיינו ד' אמות - which is four אמות i.e. The simple meaning of the דר is that no man should leave his place of ד' (if he traveled a תחום שבת, he is limited to his 'ד' אמות)

מכל מקום משמע נמי מקום החפץ – nevertheless it also means the place of the object, i.e. No man shall remove or carry out an object from its place to another רשות. רשות בחות מד' – and it is not a proper place if it is less than ד' על ד' וופחים forbids us to remove an object from its place, referring to the resting

ו. ו.e. the חורה forbids us to remove an object from its place, referring to the resting place of the object as a מקום, meaning a place that is fitting to be called a significant place, and less than 'ד' על ד' is not considered a significant place.

Summary

The two sources from where we know that a מקום ד' על ד' טפחים is required for a עקירה והנחה are:

- 1) presumably no one places on object on a space less that 'ד (because it is not safe), therefore we can reasonably assume that in the משכן this was the case as well, and since all מלאכת שבת including הוצאה והכנסה are learnt from the משכן, they have to be done in the same manner as they were done in the עקירה והנחה מעל גבי מקום ד' על ד' עקירה והנחה מעל גבי מקום ד' על ד'.
- 2) There is a פסוק which says אל יצא איש ממקומו, which according to the גמרא may be understood to mean that one should not carry out something from its place, since the פסוק refers to the resting place of the object with the word (from its place), the פסוק is telling us that it requires a formal and significant resting place, and less than 'ז is not a formal and significant resting place.

Thinking it over

- 1. How does רש"י explain this issue, from where do we know that a 'ז מקום ד' is required?
- 2. What may be the relative stronger and weaker points in the רש"י, of ,רש, ור"י?
- 3. We learnt before in (ב, א ד"ה פשט), that there was הוצאה in the משכן, when the לויים loaded and unloaded the קרשים from the ground to the to מקום ד' is a מקום ד' is a עגלות so why does מקום ד' say that $\underline{we\ presume}$ that a עקירה was used in the משכן the משכן, when we know for sure that it was so?
- 4. The 2 sources of 'תוס' for a מקום ד' are 1) the פסוק (2) the פסוק אל יצא. Can we correlate these two points with the תוס' ב, א ד"ה פשט?

-

 $^{^3}$ An אמה is 6 טפחים, or approximately 18 to 24 inches, די אמות would be about 6 to 8 feet